

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρουσιάζει εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Μηνεῖα . . . . . ὁρ. 16.—	Μηνεῖα . . . . . ὁρ. 30.—
Ἡμέριον 8,50	Ἡμέριον 10,50
Τριμηνίον 4,50	Τριμηνίον 5,50

Δι' ἀποδορὰς ὑπονοεῖται τὴν 1ην ἰσότιον πέντος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπτ. 40 Ἐξωτερικ. λεπτ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἑκάστης λεπτ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐλευθέρου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος Ἐν Ἀθήναις, 19 Δεκεμβρίου 1920 Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 3

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— Πισω, μικρέ! τὸ εἶπε μὲ τραγικὰ φωνή.

— Μά...

— Δὲν ἔχει ἐδῶ αὐτὸ! Πισω!

— Μὰ εἶμαι στρατιώτης στὸ Ἐνωτὸ Συναγμά! φώναξε ὁ Γιάννης, βέβαιος πὺς ἀρκοῦσε αὐτὴ ἡ δήλωση.

Ἀπεναγίας ὁμῶς, ὁ γέρο-στρατιώτης, βέβαιος κί' αὐτὸς πὺς ὁ μικρὸς Παρισιά-νος ἤθελε νὰ τὸν κοροιδίῃ, ζάρωσε τὰ φρύδια μὲ θυμὸ καὶ προχώρησε κατ' ἀπάνω τοῦ ἀπειλησίου, φωνάζοντας:

— Ἐμένα θὰ κοροιδίῃς, παιδιόπαιδο; Ἦσαι εὐνοκί, πὺ φαίνεται, θὰ γελαστῇ ὁ Λαράμις, ὁ παλιὸς εὐνοορροφός; Ἄντε ἀπὸ τὸ ἄρθερά, μὴ γὰρ εὐς καμμιὰ κλιματῆ!

Κί' ὁ Λαράμις ἐτοιμαζόταν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλή του, δὲν ἀκούσθηκε μίᾳ φωνῇ νεανικῇ καὶ γλυκειᾷ:

— Τί συμβαίνει;

Ἦταν ἕνας νεώτατος λοχίας μὲ ζαῖθο μουστακί-κι, πὺ ἔτραξε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ὅπου εἶχε συνοδεύσει τὸν οὐσαρο.

— Νά, τοῦ ἀπέκρίθηκε ὁ φροφός· αὐτὸ τὸ παιδί ἤθελε νὰ μῆτ' στὰ στρατιω-να χωρὶς ἄδεια καὶ χωρὶς δικαίωμα, γιὰ νὰ...

— Καθόλου! τὸν ἔκοψε ὁ Γιάννης. Ἐῆμαι γραμμί-νος στὸ Ἐνωτὸ. Ἐγὼ καὶ γράμμα τοῦ συνταγματάρ-χη Βερναρδῆ γιὰ τὸν ἀρχι-τυμπανιστὴ Μπέλ-Ρὲξ τὸν ἐπιλεγόμενον Μάρκελλο.

Ἐβλῶν τὰ γέλια κί' οἱ δὲ. Ὁ Γιάννης ὁμῶς δὲν κοιμήθηκε καί, ἀφοῦ τοὺς πέρασε ἡ εὐθυμία, ἔδωκε τὸ γράμμα στὸ λοχία πὺ τὸ διάβασε.

— Μῆτ', διάβαλε! ἔλαμε.

Ἀλήθεια λέει, εἶναι στρατιώτης! Χαρά στο! Κί' ἔρχεται μὲς' στὴν πόρα γιὰ νὰ φύγῃ.

— Πῶς; φύγομε, λοχία; ρώτησε ὁ Λαράμις.

— Μεθ' ἑσέο. Νά, ὁ οὐσαρός πὺ εἶ-δες, ἔφραξε τὴν διαταγή: Νὰ στείλετε, λέει, νὰ πάρετε ἀπὸ τὸν πολίτη Γκράφφέν, προμηθευτὴ τοῦ στρατοῦ, 300 ζεύγη ἀρβύ-λες, 100 κουδέρτες, 200 σκινοὺς καὶ μόνο 120 ζεύγη γκέτες. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλες πρὸς τὸ παρόν... Νὰ πάρετε ἀπὸ τ' Ὀπλοστάσιο ὅσα τουφέκια, σπαθία καὶ φυσέκια χρειάζονται. Καὶ μεθ' ἑσέο, δρόμο γιὰ τὸ Σαλόν... Ὑπογραφή: Σερβάν, ὑπου-ρός τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἀστραφῆν τὰ μάτια τοῦ γέρο-στρατιώτη. Μά δὲν εἶπε λέξη καὶ ση-κίωνοντας πάλι τὸ του-φέκι του, ἔξακολούθησε νὰ βηματίζῃ ζωηρῶς, γελαστός, χρορῶμενος.

«Πολίτισσα, σοῦ φέρω ἕνα ἐβελοντὴ γιὰ τὸν πατέρα σου...» (Σελ. 18 στ. α')

— Ἐλα μέσα, μικρέ! εἶπε ὁ λοχίας. Κί' ὁ Γιάννης τὸν ἀκολούθησε στὴν αὐλή. Τελιοσπάνιον! Ἦταν πιά στὴν «καζάρ-μα τού», στὸ «κόνταγμα τού»!

— Δεκαπέντε Φλαμπὼ! φώναξε ὁ λοχίας. Ὁ δεκαπέντε παρουσιασθῆκε.

— Πάρε αὐτὴ τὴν διαταγή, τοῦ εἶπε, πάρε καὶ πέντε ἀνορεῖ καὶ πήγαίνε στὸν πολίτη Ρεβερῶ, ἐνοικιαστὴ ἀμύλων ὁδὸς Ἀγίου Ἀντωνίου, νὰ ἐπιτάξῃς πέντε κάρρα μὲ δύο ἄλογα καὶ νὰ τὰ φέρῃς ἐδῶ Γρήγορα! Ἀκολουθοῦμενος πάντα ἀπὸ τὸ Γιάννη, ὁ λοχίας διειδυόταν τώρα ἔς ἕνα μέγιστο κτίριο, πὺ ἦταν στὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

Περκατώντας, ὁ Γιάννης παρατήρησε τὴν κίληση τοῦ βασιλευσε στὴν ἀπέριχη ἠλιήνη αὐλή. Ἐδῶ κί ἐκεῖ, ὁ-μίλοι ἀπὸ δεκα-δύοδεκα νεοσύλληκτους, γυμναζόν-ταν στὸ χεῖρισμό τοῦ του-φεκιού. Δεκαπέντε κί λο-χίες τοὺς ἐδίδασκιν κί ἐπέβλεπαν ἀξιωματικοί.

Συνειθισμένος νὰ βλέπῃ στοὺς δρόμους τοῦ Πα-ρισιοῦ λαμπροστόλιστα στρατεύματα, ὁ Γιάννης, μὲ κάποι ἀπορία κί ἀπο-γοητεύση, ἔβλεπε τώρα τοὺς καινούργιους ἐκείνους στρατιώτες ντυμένους ὀ-πις-ὀπις. Ἄλλοι διατη-ροῦσαν ἀκόμα τὰ πολιτι-κά τους· ἄλλοι φοροῦσαν στολές ἀσυμπλήρωτες· ἄλλοι εἶχαν ἀρβύλες μὰ χωρὶς γκέτες· ἄλλοι εἶ-χαν γκέτες μὰ μὲ πα-πούτσια κροκά. Ἐπειτα κί οἱ στολές δὲν ἦταν καθόλου ομοιομορφές, αὐτὲ κανονικῆς. Μόνο οἱ ἀξι-ωματικοὶ ἦταν κάπως καλό-τερα ντυμένοι. Ἐβλεπε ὁμῶς ταγματάρχες καὶ λοχαγοὺς ἀμύστακους, σχεδὸν παιδιά, καὶ παλι-γέρους μ' ἄστρα μουστά-

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

“ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΡΑΨΩ!”

Αγαπητοί μου,

ΡΟΧΕΣ. Ξαφνικά κι ανέλκιστα, — άναπάντεχα, όπως έλεγαν οι μεσαιωνικοί ποιηταί, — άνιψός μου έλατός, ο γνωστός σας, που για να τού δώσουμε κι ένα όνομα, άς τόν πούμε Θάνο, μου είπε:

— Μή μάθατε να περπατώ και να ψιψίζω. Δέ με μάθαινε και να γράφω: — Μπα! έλαμα χωρίς να θέλω. Μά είναι ανάγκη; — Βεβαίωτα! Έγώ θέλω να γράψω! — Τι πράγμα; — Ο τίποτε... — Πώς, ο τίποτε; Για να κάρη κανείς λαγό σαλιμ, έλεγαν οι παλιοί, πρέπει πρώτα-πρώτα να χή λαγό. Έτσι και για να θέλ κανείς να γράφη, πρέπει πρώτα-πρώτα να χή το θέμα. Έτσι μόνο αισθάνεται και την ανάγκη. Γιατί μάθαμε να μιλούμε; Γιατί θέλαμε; γιατί είχαμε κάτι να πούμε.

— Ά, δεν κερκίζει! Έλαμα ο Θάνος με χαμόγελο. Άς μάθω πρώτα να γράφω, και το θέμα θα βρω. Έγρασα την ύπομνη κι έβώνασα. — Πολύ καλά λοιπόν, να μάθης! Ταλλικά ξέρεις; — Ξέρω... — Τότε να μου μεταφράσης αυτό. Μία μέρα, λέει, ο γάιδος, που ήθελε να μάθη να κλαίδη, ρώτησε ταρνόδι: « Comment fais-tu? » Et l'oiseau repondit: « J'ouvre le bec et je fais tu! tu tu! » Εμπρός, μεταφράσε το.

— « Πώς κάνεις; » Και το πουλί άποκρίθηκε: « Άνοιγω το στόμα και κάνω τρά! τού! τού! » — Ορατα! Κατάλαδες τώρα τίποτα; — Χά, χά!... Κατάλαδα... — Τι; — Πώς με κοροϊδεύετε. — Καθόλου, άνιψέ μου. Όποιος θέλει να μάθη να κλαίδη, θανάδη το στόμα και θα κάρη τού, τού, τού. Ο μύθος δηλοφί πως ούτε το κελάδημα μαθαίνεται ε' όσους δεν έχουν το λαρόγγι του άηδονιού, ούτε το γράψιμο... ε' όσους τουλάχιστο δεν έχουν θέμα.

Την άλλη μέρα, ο Θάνος ήλθε να με βρη μ' ένα χαρτί στο χέρι. — Ορίστε, μου είπε. Βρήκα ένα θέμα, το έγραψα και ως τόπερα να τού ιδήτε και να μου πητε. — Ά, έτσι, μάλιστα. Φέρ' το να τού ιδώ, και να σου πώ, και να σου τού διορθώσω, κι όστι θέλεις.

Πήρ' άπ' τα χέρια του το χαρτί κι άρ-χισα να διαβαζώ: « Περφ φιλοπατρίας. — Φιλοπατρία λέγεται ή αγάπη προς την πατρίδα. Ο άνθρωπος χρεώσται ναγαπή μετά τόν Θεόν, τήν πατρίδα του. Η πατρίς είναι το ύψιστον αγαθόν. Πατρός τε και μητρός και προγονών άπάντων... » Και μ' αυτές τίς κοινοτυπίες ήταν γεμάτο όλο το καταβατό, που τελείωνε έτσι: « Ζήτω ή Πατρίς! — Βάγγος Φαναριός » — Μπράβο! είπα. Πήρες και φιλολο-γικό ψευδώνυμο.

— Φυσικά, μου εξήγησε, αφού θέλω να γράφω. Το Βάγγος μάρσει πολύ. Μ-θελα να μ' έλεγαν Βάγγο. Και το Φαναριός τώβαλα γιατί γεννήθηκα στο Φαναρί. Γι' αυτό...

— Πολύ ώρατα, κύριε Βάγγο Φαναριό! Δεν μου εξήγησε όμως και γιατί έγραψες περι Φιλοπατρίας;

— Γιατί... γιατί αυτό το θέμα βρήκα. — Βρήκες; Μ' αλήθεια νομίζεις πως το βρήκες σου; — Η, τουλάχιστο, πως άπάνω ε' αυτό το θέμα είπα τίποτα καινούργιο, τίποτα δικό σου, τίποτα που να μην τού είπαν και να μην τού κοπανίζουν οι άνθρωποι από καταβολής κόσμου ως σήμερα; Καλά να μην έφεύρες την πυρίτιδα; καλά να μην έφεύρες τη φιλοπατρία; μα και να μη βρης να πης τίποτα καλύτερο μεταγερμένο από το « Μετά Θεόν ή Πατρίς » και « Πατρός και μητρός και προγονών άπάντων »... Αυτά, παιδί μου, δεν τα γράφου. Τα κάνουν Γρίφους, Φωγη-εγτόμια ή Ελλίποσύμφωνα. Και τού στέλ-λουν στη « Διαπλαση » που κι αυτή πάλι δεν τα εγκρίνει, γιατί τού βρίσκει « πασι-γνωστα και τετριμμένα ». Πού είναι λοιπόν το θέμα που βρήκες; Τι ήταν αυτό που σκέφτηκες, ή που είδες, που παρατή-ρησες, που μελέτησες, κι αισθάνθηκες την ανάγκη να τού πης και στους άλλους, να τού δείξης ότους ανθρώπους, να τούς φωτί-σες, να τούς διδάξης;

— Μά δεν έχω τέτοιες αξιώσεις, φιθό-ρισε ο Θάνος, που κατάφερε τέλος και... να κοικνίσω.

— Πολύ καλά! Όποιος δεν έχει τέ-τοιες αξιώσεις, δεν γράφει, δεν θέλει να γράφη. Έκτός πια άν νομής πως ο κό-σμος είναι τόσο ήλθιος, ώστε να μην ξέρη πως « φιλοπατρία λέγεται ή αγάπη προς την πατρίδα », και περιμένει να δής σου να τού τού μάθης! Άκουσε με, άνιψέ, και πιστέψ με: Δέ ν θ έ λ ει ες να γ ρ ά-ψ ης. Γελάθησες μόνο, επειδή ίσως είδες κανένα συμμαθητή σου, κανένα φίλο σου να γράφη, και ζήλεψες, και σκέφτηκες να τόν μιμηθής.

Στην αρχή ο Θάνος τού άρνήθηκε. Ε-πειτα όμως τόμολόγησε:

— Αλήθεια, μου είπε. Δεν τώκανα γι' αυτό, αλλά... πως γράφει κι ο Κώστας; Τού δημοσίεψες μάλιστα κι ή « Φυλλίσ » δύο του ποιήματα.

Τι άποκρίθηκα στον άνιψό μου γι' αυτόν τον Κώστα και για τού ποιήματά του, δεν άς ενδιαφέρει... Από την άλλη όμως όμιλία που κάναμε, μπορείτε, μου φαίνε-ται, να ωφελήθητε. Γιατί πόσες φορές και σείς δέν επιχειρήσατε ίσως να γράψετε, ή εννοίσατε πως θέλ ετε, σαν τού Θάνο, επειδή είδατε να γράφη ένας φίλος σας, ένας συμμαθητής σας! Μά δεν εξετάσατε ούτε άν αυτός γράφη ά ρ λ ο υ μ π ε ς και γίνεται γελοός, ούτε άν έχη κανένα πρῶ-μο τάλαντο, που μπορεί να τού δείχνη, κι άπ' αυτή την ήλικία. Δεν γράφου, βλέ-πετε, όλοι; δεν μπορούν, δεν ξέρου κι ούτε άρκει να θέλουν. Κι άν επιρείουν στη θέλησή τους, τότε... έφραρίζου τη φιλοπα-τρία σαν τού Θάνο.

Το συμπέρασμα είναι, ότι τον άνιψό μου τόν έμαθα να περπατή, τόν έμαθα να ψιψίζ, δεν μπόρεσα όμως να τόν μάθω και να γράφη. Απεναγίας: τόν έμαθα να μ η γ ρ ά φ η, τουλάχιστο για την ώρα. Κι ήταν γι' αυτόν, βεβαιώθητε, τού καλύτερό μου μάθημα...

2ος άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Το ταξίδι του δέν ήταν ούτε μακρό, ούτε σύντομο. Οι άνεμοι διατηρήσαν ευ-νοϊκοί πολλές εβδομάδες. Κι ή άγγλική κορβέτα, αφού πέρασε την Αγιό-Έλενη, την Ανάληψη, τού νησιά τού Ηράσιου Άκρωτηριού, έφθασε ανάμεσα Πορτογα-λίας και Γαλλίας, από κει μπήκε στη Μάγχη, πέρασε τού νησί Ούιγτη και, στις 14 Φεβρουαρίου 1817, άγκυροβόλησε στο Πορτομούθ.

Η Τζένου Μόντρος ήθελε ναναχωρή-ση άμέσως για τού Λονδίνο, όπου έμενε ή θεία της, μιά κουνιάδα τού πατέρα της. Αν ο συνταγματάρχης ήταν άκόμα σε ύ-πηρεσία, δεν θα τόν έβρισκε στο Λονδίνο, γιατί ή άποστολή που τού είχαν αναθέ-σει, όταν τόν ανακάλεσαν από τού στρατό των Ινδιών, θα διαρκούσε πολλά χρόνια. Αν είχε πάρει όμως την άποστρατία του, θα ζούσε μαζί με την κουνιάδα του κι εκεί θα ξανάβλεπε τέλος εκείνη, που την έκλαιγε για χαμένη με την « Δορ-κάδα ».

Ο Φρίτε κι ο Φραγκίσκος, που είχαν κι αυτοί δουλειές στο Λονδίνο, προσφέρ-θηκαν να τή συνοδεύσουν. Έπειτα κι ο Φρίτε δεν βιαζόταν λιγώτερο να συναντηθ ή με τόν συνταγματάρχη Μόντρος. Έτσι ά-ναχώρησαν κι οι τρεις τού ίδιο βράδυ κι έφθασαν στο Λονδίνο στις 23 τού πρωί.

Άλλά μιά μεγάλη λύπη περιέμενε κει την Τζένου. Από τού στόμα της θείας της, έμαθε πως ο πατέρα της είχε πεθάνει στην τελευταία τού έστρατεία, πριν να μάθη πως ή πολύδουλη κόρη του ζούσε!

Έτσι ή Τζένου που έσχισε τούς άκσανούς με τρή χαρά, με τρή έλπίδα, πως θα τού παρουσίαζε τόν σωτήρα της, πως θα τού ζήτουσε την άδεια και την ευχή για τού γάμο της, — τής ήταν γραφό να μη βρη παρά τού πένθος!

Φαντάζεται κανείς πσο μεγάλη ήταν ή λύπη της μπροστά ε' ένα τόσο άπρόπτο δυστύχημα; Τού κάκου ή θεία της προσπαθούσε να τήν παρηγορήσει με κάθε τρόπο... Τού κάκου ο Φρίτε ένωσε τού δάκρυά του με τού δικά της... Ήταν ένα πράγμα που δεν τού φαντάσθηκε ποτέ, που τήν έβρισκε όλωσθιόλω άπροετομαστή. Κι έκλαιγε άπαρηγόρητη.

Άλλά και τού Φρίτε ή λύπη δεν ήταν μικρότερη. Δεν περιέμενε παρά τή συγκα-τάθεση τού συνταγματάρχη Μόντρος για να γυμρευθ ή την Τζένου κι ο συνταγμα-τάρχης Μόντρος δεν ήταν πια ε' αυτό τόν κόσμο!

Ύστερα όμως από λίγες ήμέρες, ή Τζένου τού είπα:

— Αγαπητέ μου Φρίτε, τώρα πια είμαι μόνη... δεν ξέρω πια παρ' από τόν εαυτό μου. Άλλ' άν έχης πάντα τίς ίδιες διαθέσεις, δεν θα είμαι μόνη... όχι, θα έχω σένα!

— Ναι, Τζένου, τής άποκρίθηκε με συγκίνηση ο Φρίτε. Όλη μου τή ζωή θα τήν αφιερώσω στην εύτυχία σου.

— Κι εγώ τή δική μου σε σένα, είπα ή Τζένου. Άλλ' αφού ο πατέρας μου δεν υπάρχει πια, για να μās δώση την συγ-κατάθεσή του, αφού δεν έχω κανένα στενο συγγενή, ούτε άλλη οικογένεια παρά τή δική σου, που τήν αγαπώ και μαγαπά... άς γυρισουμε κει-πέρα κοντά της...

— Παντρεμένοι, Τζένου;...

— Ναι, Φρίτε, άν τού επιθυμής. Έχεις τή συγκατάθεση τού πατέρα σου κι ή θεία μου δεν θάρνηθ ή βέβαια τή δική της.

Έτσι άποφασίσθηκε. Η Τζένου Μόν-τρος έμεινε στο σπίτι της θείας της, όπου ο Φρίτε κι ο Φραγκίσκος επήγαιναν κα-θημέρα. Κι έντιμηταξή γίνονταν οι έτοι-μασίες τού γάμου, ενώ οι δύο άδελφοί ε-φροντιζαν και για τίς άλλες τούς υποθέσεις.

Και πρώτα-πρώτα είχαν να πουλήσουν τού πολυτίμητα που βρήκαν στο νησί, τού κα-ράβια, τού μαργαριταρία, τού μωσκοκαρούδα και τή βαγγίλια. Ο κ. Ζερμάτ είχε λο-γαριάσει καλά: άπ' όλ' αυτά επήραν ο-κτώ χιλιάδες λίρες, δηλαδή διακόσιες χι-λιάδες φράγκα.

Αν λάδη κανείς τώρα ύπ' όψει του πως ο Όρμος των Μαργαριτών μόλις είχε ξαφρισθ ή, πως κοράλια υπήρχαν σε πολλά μέρη τού νησιού και πως τού μο-σχοκαρούδα κι ή βαγγίλια, με τήν καλλι-έργεια, μπορούσε να γίνονται άφθονώτατα, θα έννοήση τί πλούτη είχε ή Νέα Έλ-βετία και πσο θα ευημερούσε μιά μέρα ή καινούργια άποικία της Μεγάλης Βρε-τανίας.

Συμφώνα με τίς οδηγίες τού κ. Ζερμάτ, ένα μέρος από τού χρήματα αυτών τών πουλήσεων, θα τού έδωσαν για να αγορά-σουν διάφορα πράγματα, που χρειάζονταν άκόμα τού Φελισαγγάιμ και τούλλα κτήμα-τα της Γης της Επαγγελίας. Τού υπό-λοιπου, τού τρία τέταρτα σχεδόν, μαζί με δέκα χιλιάδες λίρες, που είχε αφήσει ο συνταγματάρχης Μόντρος στην κόρη του, τοποθετήθηκαν στην Τράπεζα της Αγ-γλίας, άπ' όπου οι άποικοι θα μπορούσαν να τραβούν, όταν θάνογαν έμπορικές σχέ-σεις με τή μητρόπολη.

Ο Φρίτε κι ο Φραγκίσκος παρέδωσαν στην Κυβέρνηση τού καταμήματα και τού χρήματα των ναυαγών τού « Λανδλνρ », για να δοθούν στους κληρονόμους τους,

Η Τζένου έκλαιγε άπαρηγόρητη. (Σελ. 21, στ. α.)

που με κάποια έρευνα, δεν ήταν δύσκολο να βρεθούν.

Τέλος, ένα μήνα ύστερ' από τόν έργο-μο τού Φρίτε Ζερμάτ και της Τζένου Μόντρος στην Αγγλία, έγιναν οι γάμοι τούς στην ένοριακή εκκλησία με τόν έφη-μέριο τής κορβέτας. Ο « Ξιφίας », που τούς είχε πάρει άραδικιασμένους, θα τούς γύριζε παντρεμένους στη Νέα Έλβετία.

Τα περισσότερα αυτά έκαμην μεγάλη έντύπωση στο Λονδίνο. Ζωηρότατο κίνου-σε τού ενδιαφέρο τού κόσμου ή οικογένεια εκείνη που έζησε άποκλεισμένη δώδεκα χρόνια ε' ένα άγνωστο νησί τού Ινδικού Ωκεανού, καθώς κι ή ιστορία της Τζένου Μόντρος κι ή διαμονή της στον Άνω-μένο Βόσχο. Η έκθεση, που είχε γράψει ο κ. Ζαν Ζερμάτ, δημοσιεύθηκε στις ε-

φημερίδες της Αγγλίας και τού εξωτερι-κού. Κι έγινε πασίγνωστος με τού όνομα Ο ΕΛΒΕΤΟΣ ΡΟΒΙΝΣΟΝ, — όνομα άπαθαντισμένο από τού περίφημο βιβλίο τού Δαβίδη Φε.

Η κοινή γνώμη, που έχει τσή δύναμη στην Αγγλία, έκαμε τού Ναυαρχείο να-φασίας γρήγορα τήν κατάληψη της Νέας Έλβετίας και να ξαναστείλη τόν « Ξιφίας » στον Ινδικό Ωκεανό. Η κορβέτα, με κυβερνήτη πάλι τόν πλοίαρχο Λιτλστον, άξφευσε σε λίγους μήνες, παίρνοντας τόν Φρίτε και τήν Τζένου Ζερμάτ, τόν Φραγ-κίσκο κι ίσως κι άλλους μεταναστες. Έννοείται, ότι θα περνούσε πρώτα από τού Άκρωτήρι, για να πάρη τόν Τζέιμς, τή Σουζάνα και τή Ντόλλ Ουόλστον.

Ός να περάσουν αυτοί οι μή-νες και να τελειώσουν οι επι-σκέψεις τού « Ξιφίας », — γιατί είχε ανάγκη να επισκευασθ ή, ύ-στερ' από τόσο μακρινό ταξίδι, — ο Φρίτε, ή Τζένου κι ο Φραγκίσκος, έθεώρησαν χρεός τους να επισκευθόν τήν Έλβε-τία, τήν πατρίδα τού κ. και της κυρίας Ζερμάτ. Πήγαν λοιπόν πρώτα στη Γαλλία κι έμειναν στο Παριζ μιά εβδομάδα. Τήν εποχή εκείνη είχε τελειώσει πια ή Αυτοκρατορία καθώς κι οι πολυχρόνοι πόλεμοι με τήν Αγγλία. Από κει ε' ταξιδιώς τες πέρασαν στην Έλβετία, κι από τή Γενεύη πήγαν στο καν-τόνι τού Αππενζέλ.

Από τήν οικογένειά τους, δεν έμεναν πιαρα μερικοί μακρικοί συγγενείς. Άλλά ο έρχομός των δύο νέων Ζερμάτ έκαμε έντύ-πωση ε' όλη τήν Έλβετική Δη-μοκρατία. Γιατ' ήξεραν κι εκεί τήν ιστορία των ναυαγών τού « Λανδλνρ ». Γι' αυτό, άν κι ή Έλβετία δεν έχουν κλίση στη μεταναστευση, πολλοί άποψα-σιαν να γίνουν άποικοι της Νέας Έλβετίας.

Ο Φρίτε κι ο Φραγκίσκος άφταν με συγκίνηση τήν πρώτη τούς πατρίδα, που δεν τή θυμόνταν παρ' άμυδρότατα. Κι από τή Γαλλία πάλι, ξαναγύρισαν στην Αγγλία. Στο αναμεταξύ, οι επισκευές είχαν προχωρήσει κι ή κορβέτα ήταν έτοιμη να ταξιδέψη, στο τέλος τού Έπυλιού. (Βεβαι συνέχεια)

ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Όλα τού κόσμου τού χαμόγελα Γ' ά ένα χαμόγελο τού δένου; — Σάν της θροσιός γλυκό τού σάλαγμα Και πιο όμορφότερο άπ' τού κούνο. Τού πόνου γέννημα κι' άνάθωμα, χαρό σκρηάει και κίλωσούνη. Κι' ε' οι: τής μάννας τού χαμόγελο Στού ώρωστού παιδιού τήν κλίνη. ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Είναι ο τελευταίος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΤΟΥ 1920

Με τὰς 412 Σελίδας του.—Με τὰς 192 εἰκόνας του.—Με τὸ «Χωρὶς Οικογένεια».—Με τὴ «Δεύτερη Πατριδα».—Με τὸν «Μέγαν Ἀλεξανδρον».—Με 50 «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς», καὶ με ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δραμᾶτια, ποιήματα, κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἐξωτός δ. 16.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 16,50 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 17,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.) Ἐσωτός δ. 18.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 19,50 καὶ διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ διὰ τὸ Ἐξωτ.)

σ' ας) Ραούλ (θεωρία τῆς Μουσικῆς ὑπάρχει τοῦ κ. Οικονομικοῦ κτήσε ἡν ἀπὸ τὸν Μουσικὸν Οἶκον Ζ. Μακροῦ, Στ. ἂ Δρασκεῖον) Τηλέμαχον Μ. (ἡ ἀνεπιτημένο μου παιδί) ευχαριστῶ πολύ γιὰ τὴς εὐχὰς καὶ ἀπέλω τὴς πρὸ ἐγκάρδιος διὰς μας) Μεγάλην Ἰδῶν (Συλλογὴ ἐλλήθη) Ὑπερασπαστὴν τοῦ Σουλίου (αὶ παραγγελία ἐπετελέσθησαν, ευχαριστῶ) Φρόνον (ἔχει καλῶς) μα τὸσὺ λίγα θὰ μοῦ γράψῃς τὴν ἄνερῶν καὶ Καλαμῶν (ευχαριστῶ πολύ) Μεγαλειῶν τῆς Παν. Ἰδῶς (ἔλαβα σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς πρὸς ἐναντίωσά σου δὲν πιστεύω νὰ μὴ μπορῆς...) Κόλλων τῆς Ἀττάλειας ευχαριστῶ πολύ, γιὰ τὰ ἐπαύθημα καὶ τὰ καλὰ λόγια) Γιωρτῆς (καλῶς ἤλθας) ἀλλ' ἀπὸ δύο μηνῶν τὸ σὺλλο ἀπέλλεται σὴν νῆα Σιθωνίῃ) Ἐλλήρηκῶν Ἀναγένησον (ἔχει καλῶς) μπροστὶ καὶ με δύο καὶ με περισσότερα) Ταπεινὸν Ἴον (εἰ νὰ γίνῃ Ἰ ἀφῶ σὲ καλῶς ἡ Πατρις, ἐγὼ πρῆπει νὰ περιμένω) Μικρόν Σουλιώτην (ἔσταλα σὴν Μάλτα καὶ ευχαριστῶ) Ἰωάν. Α. Ἀλεσ. (ευχαριστῶ πολύ) ἐλπίζω δεῖ θὰ κάμῃς πολλὰ) Δι. Γ. Ἀντῆν (ἡ Πόλεμος ἐστὶν ἐπὶ τὴν Τ. Δακρυ.) Νίκων Γ. Φ. (ἔδεν ἀναλαμβάνω) νῆποταθῆς εἰς ἐπιδοθεῖν) Καλαματιανὸν Σουλιῶν, Μεγάλην Ἑλλάδα, Κοινοβίον, Τιμημένον Τουφεῖον, Ἡρώα τοῦ ΒΙ, Γλυκὸν Παρορθόν, Ἀρσῶν τῆς Ἀρσῶς, Ἐλένην Ποίτην, Φιλῶρον Ροδάνην κλπ. κλπ.

Δ. Γ. Σαυθ., Λεὼν Φ., Ναντόπουλο τῆς Ἀνδρου (ἔστειλα) Εἰς δευτ. ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 14ην Δεκεμβρῖου, βάπουτήσω εἰς τὸ προσεχῆς.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΑΝΑΝΕΡΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρ. ἤ χιτω τὸ 43 εἰς τῆς Διαπλάσεως. Οἱ συνδρομηταί, τὴν ὅποιον ἢ συνδρομὴν εἴηξε τὴν 30 Νομβρίου, ἀπέλλουν νὰ τὴν ἀναγκάσωσιν τὸ ταχύτερον.

ΤΟ ΕΞΕΠΑΣΘΩΜΑ

Ὁ 20ῖς Διαγωνισμὸς Συναπθῶματος ἔλαβε τὴν 30 Νομβρίου. Ἐδοσοποιήσιν οἱ Πράκτορες νὰ ἐξοφλήσωσιν τὸ ταχύτερον τοὺς λογαριασμοὺς των, διὰ τὴν Ἀποτέλεσματα θὰ ἐκδοθῶν ἐγγὺς ὄλλου καὶ Πράκτορες ἀπέλλουν εἰς φιλῶν δὲν θὰ ἀναπεριληφθῶν.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1920

Ὁ λαμπρὸς Τόμος τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1920, τελειωμένος πλέον, θὰ ἐδίδεται τὸ ἄλλο ἡμέρας εἰς τὸ Γραφεῖον μου καὶ εἰς τὰς νεωρικὰς Βιβλιοπωλεῖα. Μὴ λησμονήτε, δεῖ εἶναι τὸ ὀρθότερον δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς.

ΤΑ ΦΕΥΔΑΝΩΜΑΤΑ

Κατὰ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, δεῖ θέλον νὰ διατηρήσωσιν τὸ φευδανῶμα ποὺ εἶχαν τὸ 1920 καὶ ποὺ ἢ ἔλαβον τὸ εἴλε τὴν 30 Νομβρίου, πρέπει νὰ τὸ ἀνακεῖν εἰς τὸν διὰ τὸ νέον ἔτος ὡς τὴν 31 Δεκεμβρ. ἢ τὸν τὸ βραδύτερον. Μετὰ τὴν ἀποδοθεῖσαν ἀδύνη, δὲν ἐγγινώσκω σὲ κανένα δεῖ θὰ εἴη τὸ φευδανῶμα τοῦ διελθόντος. Μπορεῖ νὰ τὸν τὸ πῶν ἄλλος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 1920 Διαγωνισμοῦ Ἀσπαστῶν Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ ἄσκεις δεκαὶ μετὰ τῆς 30ης Φεβρ. ἢ ἄριον ἀλλὰ καὶ πρὶν τῆς ἀποδοθείσης ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν τὰ ἔχουν ἀκομῆ ἰδιομορφίαν καὶ τὸν ἀποδοθέντων φιλῶν ἀδύνη.

33. Δελφίνοσ

Τῆς Γαλλικῆς πόλεως Ἐνδοχῆς με μέλος Κι' ἤρωσ τοῦ Ἐκασίενα Ἐπρόβαλε σὸ τέλος. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοχῶν Λεωνίδα

34. Συλλαβόμοσ

Ζῶσ μικρὸ παίρνει μπροστὶ τοῦ Ἐνα γράμμα γαλλικῶ, Καὶ κοιτάζω μ' ἐκπληξή μου Ἐναν ὄμοιοσ θεῶ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καμελίας

35. Τριπλοῦς Στοιχειόμοσ

Στὸ κεφάλι σου εἶμαι μετὰ, Ὅπως ἔγω ἀν' ἀφῆσῃς Τὸ κεφάλι μου ἀν' ἀλλήλῃς, Μέλος σου θὰ σχηματίσῃς Ἄν τὸ ἴδιο κάμῃς πάλι, Κοινὸ ζῶσ θὰ προβάλλῃ Κι' ἀν τὸ ἀποκαταλίσῃς, Ἄλ' ὁ μέλος δὲν ἀπορῆσῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀνδριολῶν, Ἀνοῖθῶσ

36. Μεταγραμματισμὸς

Δαμῶδα θῶζω Ὅητα δάζω Κι' ἀπὸ τοῦ Ἀγαίου νησί Ρίνεταί μιά ἐποχὴ. Ἐστάλη ὑπὸ τ. Χρῶν ὀκτ. τ. Σφακιῶν

37. Ἐσῶρα

* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισμοὶ διὰ γραμματικῶν οὐτως, ὥστε νὰ κεναντιπῶνται ὁριζωντικῶς ἄνω, ἄρος τῆς Ἑλλάδος κάτω, πολιτικῆς τῆς Ἀμερικῆς κατῶς εἰς ἀριστερῶν, μουσικῶν ὄργανων, ἔδοχον χωρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ μέλος ζῶου. Ἐστάλη ὑπὸ Ἄλ. Κ. Συμεωνίδου

38-41 Δοξαπύργια

α.) Ποία πόλις διατίσκει ἐγὼ θεῶν νὰ τὴν πῆ β.) Ποῶς πατήρσ ἀέρωσ ἀν εἶσαι βροχίος γ.) Ποῶν ζῶων σοῦ λέγει φέμματα πῶς εἶναι γατῶν δ.) Ποία πόλις σὲ διατίσκει νὰ γίνῃς ἕνα γράμμα Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραγοῦδ τ. Ἐνδοχῶσ

42-46. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμμακος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἕνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέξεις. ὁ λ η ἄ ε ω ν, κ α λ ω ς, λ ε ρ κ η ἄ ρ μ α. Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἐνδοχῆς Ἐνότητος

47. Ποικίλη Ἀνωστικῆ

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ἑξουμένων λέξεων, τὸ δεῦτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οἷτω καθῆξῃς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Ἦρωα: 1, Μεγάλη πρωτεύουσα 2, Ἀ τοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου 3, Μούσα 4, Κράτος τῆς Ευρώπης 5, Θεῶ 6, Ὀ μνηρικὸς βασιλεῦσ, 7, Τιμηρῆμένος εἰς τὸν Ἄδην. Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Τάση Α. Κάμαρ ὀκτ

48. Φωνητολόπιον

μρ-νν-πδσ-τκν Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Καλαματιανὸν Λουλοῦδ

49. Γρίφος

α + - χ + ας ας Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νηγεῖδος τοῦ Ἐδρίκου

Ἀπὸ τοὺς Γαλλομαθεῖς

50. Etoile

* * * Horizontal, grand roete d' Italie, vertical Ville de la Crete diagonal rivier des Indes et pays d' Asie-Mfrneure, Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοκῆδ Ἰδαῶδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσῆσ τοῦ φύλλου 41 575. Ἀκόνοσ (διὰ κῶνσ) — 576. Μελί (ΜΕ ΛΥσῆσ) — 577. Ἀέρος — Θέρος — Μέρος — 579. ΗΜῆλοσ τὸ μῆλον. 578. Η (ΗΡΙΝ Ἰδῆσ) — 580. ΗΡΙΝ (ΗΡΙΝ Ἰδῆσ) — ΠΕΡΕΝ (ΠΕΡΕΝ Ἰδῆσ) — ΜΒΑΗΣ (ΜΒΑΗΣ Ἰδῆσ) — ΒΥΑ (ΒΥΑ Ἰδῆσ) — Δ 584. ΝΑΥΣΙΚΑ ΙΑΠΕΤΟΣ (Ἀσίς, ὄσσα, Σιδουλιβῶσ) — ΔΥΓΚΕΥΟΣ (Ἰν, Ἰν, καύσις) — ΦΥΛΕΡΟΣ 582-588. Διὰ τὸν ΣΙΑΙΣΤΡΙΑ Χ: χ ὀ σ ἰ χ ὀ ρ ἄ χ α λ ὀ ς χ ἄ ν ἰ χ ὀ λ ἡ — 587. ἈΝΑΦΗ-ΑΙΒΑΣ-ΗΜΕΡΑ-ΘΗΡΑΙ (ἈΑΗΘΑ, ΝΙΜΗ, ἈΒΕΒαιότῃ, ΦΑΡΑῶ, ΗΣΑΙας) — 588. Ὅπως νῆος φραγῶς γῆρος — 589. Γ ο υ ς ς τ μ α (γουνεῖς-τί μ' α)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ—19) ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ» Ἀποτέλεσματα Β' Διαγωνισμοῦ PABRION: Μεγάλη Ἑλλάς. (Γ-ὀτιμοί: Ἀσπασίως, Ἀρλεμῶν, Πράσῃ Πουρῆσις, Ἡρώς Ἑλληροπούλα, Ἐνὸς Νεανίος)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Χρῶσ Ἀκτίς, Σαῦρος Παυλάκοσ, Φιλῶρος Ροδάνης, Φῶτος Ἀσῆσ, Κόμῃ δὲ Κερκῆς, Κόδοκῶν, Ἀναγένησ τοῦ Ἑλληνομοῦ. ΜΝΕΙΑ: Θεμελιόπουλοσ κλπ. κλπ. — Μεγάλη Ἑλλάς, διαλέξεται τὸ βραβεῖον.

Γ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρῶσεται διαγωνισμὸς καλλιτεχνικῶν καρποσταλῶν δεκτῶν μέχρι 31 Ἰανουαρίου, Βραβεῖον δ' ὁ Κόκκινος Βραχίος. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Ἐβρῶται καὶ παραρῆματα (ἐπιτετραῖ σὺν-νόησι). — Διεύθυνσις: Σαῦρηον Σωτήρηον, Ὀμηρίου 42, Πειραιῶ.

ΚΑ—17

Ἀναλλάσσω καρποσταλῶν με συνδρομητῶς Ἡλείου, Ἐπιανῶσ, καὶ Διγυπτοῦ. Ἀγαθῶς Διὰ τοῦσ, Ρ. Γ. Κέρκυρα (ΚΑ—18)

Ἀποτέλεσματα Διαγωνισμοῦ Τετ. Ἀλοῦ Παλιότου: Α' Βραβεῖον, Διὰ τοῦσ, Β' Ἐπιανῶσ: Νόμῃ τοῦ Ἀσῶσ, Σελῶν τοῦσ θὰ ἄλλουσ ευχαριστῶ (Νόμῃ τοῦ Ἀσῶσ, στείλε Μ. Μ.) (ΚΑ—19)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ «ΑΘΩΝΑΣ»

Ἡ διὰ τῆς τοῦ Γιδῶν Ἀρσῶν ἂντι ἀπόφθ θὰ γίνῃ αὔριον πρῶτῆς 10 1/2 Σολωμοῦ 51. — (ΚΑ—20)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ «ΑΘΩΝΑΣ»

Προκηρῶσσομε τὸν πρῶτον μᾶσ διαγωνισμὸν: Διηγητῶν χριστευγενῆτικῶ ἢ πρωτοχρονιάτικῶ. Περιμένσομε ὄλο τὸ Φεβρῶν. Τὰ καλλιτεχνῶ θὰ βραβεῖον καὶ θὰ διαδαστοῦν σὲ φιλολογικῆ συναντήρησῃ τῆς Συντροφίης. — Στέλλντες: Δ. Χ. Δ. Φυλῆ 32 Ἀθήνα. — (ΚΑ—21)

Ἀλτ, Διαπλάσεσ, Διαπλάσεσ, Διαπλάσεσ, Ἀντιπλάσεσ καρποσταλῶ καὶ Μ. Μυστικῶ Δίσις: Κώσταν Παπακωνσταντίνου, Μυτιλήνην. — Νεῦτακῆ τῆς Ἀσῶσ. — (ΚΑ—22)

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ Ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὸν «Κρατικό» τῶσ Σύλλογὸ μᾶσ. — Ἐπὶ τῆσ Ἑλλάσ, Ἀπαντήσεται εἰς διαστολήν. — ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ